

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Κυκλοφόρησε το νέο παιδικό βιβλίο με τίτλο: «Η Δαχτυλήθρα και το Αστέρι» - Ένα φανταστικό παραμύθι με πρωταγωνίστριες δύο κορίτσια που μας ταξιδεύουν σε έναν κόσμο αγάπης, κατανόησης, ενσυναίσθησης και συμπερίληψης.

Με ιδιαίτερη χαρά ανακοινώνεται η κυκλοφορία του νέου παιδικού βιβλίου **«Η Δαχτυλήθρα και το Αστέρι»** της συγγραφέα Μυρτώς Τσιουμπρή από τις εκδόσεις ΕΛΚΥΣΤΗΣ σε εικονογράφηση της Βιβής Μαρκάτου.

Το βιβλίο απευθύνεται σε παιδιά ηλικίας 8 ετών και άνω και έχει ως βασικό σκοπό να αγγίξει με ευαισθησία, ζητήματα φιλίας, διαφορετικότητας και σχολικού εκφοβισμού.

Η ιστορία ακολουθεί τη μοναδική φιλία δύο κοριτσιών εννέα ετών, της Ισμήνης και της Κλειώς, οι οποίες μέσα από τις δικές τους δυσκολίες και φόβους στο σχολικό περιβάλλον, ανακαλύπτουν τη δύναμη της αποδοχής και της αλληλεγγύης. Η Κλειώ είναι ένα παιδί που ανήκει στο φάσμα του αυτισμού και μέσα από τη σχέση τους αναδεικνύεται πως η διαφορετικότητα δεν αποτελεί εμπόδιο, αλλά γέφυρα που ενώνει τους ανθρώπους.

Το βιβλίο επιχειρεί να ανοίξει έναν ουσιαστικό διάλογο με τα παιδιά γύρω από την ενσυναίσθηση, τη φιλία και την αξία της αποδοχής, ενθαρρύνοντάς τα να αναγνωρίζουν και να σέβονται τη μοναδικότητα του κάθε ανθρώπου.

Περίληψη παραμυθιού:

«Θες να γίνουμε φίλες;»

«Ναι, θέλω πολύ!»

«Δε με φοβάσαι που είμαι τόσο διαφορετική,
από όλους εσάς;»

«Πιο πολύ φοβάμαι να νιώθω μόνη
σε έναν τόσο μεγάλο κόσμο»

«Έλα. Κράτα το χέρι μου σφιχτά
και πάμε να σου δείξω τα αστέρια!»

«Κι αν χαθούμε;»

«Τότε θα ζήσουμε».

Η δαχτυλήθρα και το αστέρι συγκινεί βαθιά τον αναγνώστη καθώς αποτυπώνει με τρυφερότητα τη μοναξιά, αλλά και τη δύναμη της φιλίας στη ζωή ενός παιδιού με αυτισμό. Η ιστορία της Κλειούς και της Ισμήνης υπενθυμίζει πόσο θεραπευτική μπορεί να γίνει η αποδοχή, όταν προσφέρει ασφάλεια, προστασία και αληθινό μοίρασμα.

Αγγελίνα Στεργιοπούλου

Ψυχολόγος -Παιδοψυχολόγος

Βιογραφικό συγγραφέα:

Το όνομά μου είναι Μυρτώ Τσιουμπρή. Δηλαδή Μυρτώ. Τουλάχιστον έτσι αποφάσισαν οι γονείς μου όταν ήμουν μικρή. Εμένα μου άρεσε πιο πολύ να με φωνάζουν Πασχαλίτσα! Γιατί αγαπώ το κόκκινο και τις μεγάλες μαύρες βούλες της! Αλλά ποιος ακούει ένα παιδί; Από όταν θυμάμαι τον εαυτό μου, όλο έσκαβα το χώμα για να φτιάξω τείχη και κάστρα. Και όταν χαλούσαν έφτιαχνα καινούρια. Πιο μεγάλα. Πιο δυνατά. Όπως εγώ όσο μεγάλωνα. Το πρώτο μου όνειρο ήταν να γίνω αρχαιολόγος, γιατί μαντέψτε! Αγαπούσα την ιστορία και τα χώματα! Τελικά έγινα γεωπόνος, γιατί εκτός από τα κάστρα μπορούν και γεννούν τη ζωή. Δέντρα, θάμνους, πολύχρωμα λουλούδια και αμέτρητα ζωάκια και έντομα που μυστικά ζουν μέσα τους. Μα αυτό που δεν ξέρουν οι μεγάλοι είναι πως οι άνθρωποι είναι σαν το χώμα που πατούν. Και όμως! Είναι το μυστικό μου που σε κανέναν άλλον δεν το έχω πει. Όσο δίνεις νερό και τροφή σε ένα χώμα γίνεται τόσο χαρούμενο που γεννάει όλο και περισσότερα φυτά. Και αυτά τα φυτά ψηλώνουν και ανθίζουν με χρώματα που κανείς ποτέ δεν έχει φανταστεί! Έτσι είναι και οι άνθρωποι. Σαν τα χώματά μου. Όταν τους χαρίζεις απλόχερα την αγάπη και την καλοσύνη, ξαφνικά δεν είναι οι ίδιοι! Μεγαλώνουν, βγάζουν άνθη και κλαδιά. Και ένα τεράστιο χαμόγελο φωτίζει την ψυχή τους. Έτσι και εγώ αποφάσισα πως θέλω να κάνω τους ανθρώπους να ανθίζουν. Για αυτό έγραψα αυτό το παραμύθι!

Μπορείτε να επικοινωνήσετε με τη συγγραφέα στο email:

myrtotsioubri@yahoo.com